

Cô sững sờ nhìn con người trước mắt, hấn xuất hiện, giống như sự xuất hiện của một con ác quỷ vậy. Mặc dù không làm gì nhưng nhìn thôi cũng đã tràn ngập cảm giác bất an.

Sắc mặt thất thần hấn đi, cô nắm chặt vạt áo kiềm chế sự run rẩy của bản thân.

“Dụ Quỳnh Lam, mua chuộc người của tôi cũng rất có dũng khí. Nhưng em thử nghĩ xem, tôi và em, cậu ấy sẽ phản bội ai?”

Quỳnh Lam nhìn Triệu Thạch, anh ta chỉ biết e ngại cúi thấp đầu.

Tất nhiên sẽ chọn phản bội cô rồi...

Nhưng cũng hết cách, ngoài Triệu Thạch thì chẳng còn ai có thể giúp cô được nữa. Mối quan hệ bên ngoài của cô đã bị Lục Tư cắt đứt hết rồi.

Cô nghĩ dù sao chân của mình một phần cũng do chính tay Triệu Thạch đánh gãy, ít nhiều anh ta chắc cũng thấy có lỗi. Chỉ trách cô quá ngây thơ, quá ngu ngốc...

Lần thứ nhất cô trốn đi bị đánh gãy chân, bị phế. Bây giờ cô trốn đi lần thứ hai sẽ bị gì đây?

“Đi thôi.”

Lục Tư đẩy cô vào trong bệnh viện. Quỳnh Lam lặng lẽ ngồi yên, cúi gằm mặt vô thức giọt nước mắt lăn dài trên gò má gầy gò.

Thật sự bất lực, thật sự tuyệt vọng...

...

Ngồi trong phòng chờ, hấn lấy ra một tấm ảnh nhìn hơi cũ. Tuy chất lượng hơi kém chút nhưng vẫn có thể nhìn rõ hình ảnh cô gái đó. Một cô gái có vẻ đẹp thuần túy, đôi mắt ngây thơ, nụ cười ngây ngô...

Hấn nhìn mà tim chột thất lại.

“Tổ Tổ, sinh nhật vui vẻ.”

Đảo mắt về phía phòng phẫu thuật, người con gái kia đã vào trong đó hơn nửa ngày trời rồi.

Tựa đầu vào tường chờ đợi vài phút, cánh cửa phòng mở ra, cuộc phẫu thuật kết thúc.

Quỳnh Lam lại được chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt.

Lần này cô tỉnh sớm hơn lần trước, chỉ có điều mắt bị quấn một vòng vải trắng, ba ngày sau mới được tháo ra.

Thế giới màu đen này thật đáng sợ...

“Em muốn ở lại hay về nhà?”

“Tôi không có nhà.”

“Vậy nơi mười mấy năm nay em ở gọi là gì?”

Một nơi dùng để giam lỏng cô, nơi đó gọi là nhà ư?

Quỳnh Lam im lặng, hấn cũng không nói gì, cả hai chìm vào bầu không khí tĩnh mịch.

Lục Tư đi đến ngồi xuống sô pha gần đó.

Trời đã sẩm tối rồi nhưng hấn không bật điện, trong mắt cô bây giờ là bóng tối, bật lên rồi cô cũng có thấy gì đâu. Chi bằng hấn giúp một tay tiết kiệm điện cho bệnh viện vậy.

Triệu Thạch bên ngoài gõ cửa một tiếng rồi mới bước vào. “Cậu chủ.”

Nhìn Triệu Thạch như có chuyện quan trọng cần ra ngoài để nói, nhưng hấn hiện tại đang trong trạng thái lười biếng nên bảo anh ta nói ngay tại đây.

Triệu Thạch ngập ngừng nhìn sang Quỳnh Lam một chút, anh ta mới nói. “Lục phu nhân ở Mỹ bị tai nạn, đã qua đời.”

Lục phu nhân, Lâm Hàn Quyên?

Chẳng phải là mẹ ruột của cô sao?

Quỳnh Lam ngồi bật dậy trong trạng thái có chút bất ổn, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Sao lại như thế được! Đang yên đang lành không thể vô cớ bị tai nạn, bà ấy luôn có vệ sĩ đi theo, còn tài xế thì là người được đào tạo chuyên nghiệp...

Nhận được ánh mắt từ phía Lục Tư, Triệu Thạch tự động rời khỏi.

Hấn nghe xong thì chẳng có động tĩnh gì cả, sắc mặt càng không biểu thị gì hơn.

Sau vài phút điều chỉnh lại trạng thái, Quỳnh Lam mới mở lời, giọng nói hơi run rẩy, “Làm ơn cho tôi gặp mẹ, cầu xin anh...”

“Không được.”

“Vì sao vậy...”

“Tôi không thích.”

Cô dường như bất lực trước tất cả,

Mắt tạm thời không thể nhìn thấy,

Chân chẳng thể đi lại được nữa...

Quỳnh Lam trong lòng hỗn độn, rối như tơ vò. Giá như ai đó có thể cho cô đáp án, giải quyết tất cả khúc mắc trong lòng cô bây giờ thì tốt biết mấy!

“Bà ấy là mẹ tôi...”

Lục Tư, chỉ cần anh đưa tôi đi gặp mẹ, sau này mọi chuyện tôi sẽ nghe theo anh, phục tùng anh vô điều kiện.”

“Mẹ em, thì có liên quan gì đến tôi?”

Cô không thể chịu đựng thêm được nữa. Cánh tay sờ soạn tìm cạnh giường, cả thân hình nhỏ nhoài ra bất giác ngã xuống sàn.

Chân bị va mạnh làm cô đau điếng, môi mím chặt lại. Có đau, nhưng cũng phải cắn răng chịu đựng...

Hấn không đưa đi, cô sẽ tự mình đi tìm mẹ, bằng mọi cách!

Lục Tư vẫn không có hành động gì khác, hấn vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Mắt cô bị băng lại không thấy đường, cho cô mò mẫm tới sáng có khi cũng chưa tìm thấy lối ra cũng nên.

“Ở yên đó, tôi kể em nghe một câu chuyện.”

Có lẽ là rất nực cười, đã là lúc nào rồi hắn còn muốn kể chuyện?

Quỳnh Lam không quan tâm đến điều đó, cô vẫn tìm kiếm lối ra trong vô vọng.

“Em có còn nhớ Tố Tố?”

Tố Tố...

Nghe cái tên này cô vô thức ngây người. Tố Tố là ai? Dường như rất quen...

Nhưng đầu đau quá, cô không thể nhớ được người đó là ai!

Đáy mắt Lục Tư bất chợt dấy lên sự lạnh lẽo, như có một màn sương bao phủ trước mắt. Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

“Đúng như tôi nghĩ, em đã hoàn toàn quên đi tất cả.”

Quên đi? Hắn nói vậy là ý gì...